

[Nyboe Andersen.]

har kaldt „den herskende klasse“, alle de statsansatte her i samfundet. Jeg mener ikke, der er nogen grund til at tro, at en sådan invasion i pengeinstitutternes ledelse skulle gøre disse institutter mere effektive eller mere rationelle i deres vurdering af sikkerheder og udviklingsmuligheder i erhvervslivet. Derimod vil det måske nok forøge risikoen for, at man i sådanne institutter viger tilbage for at gennemtvinge en rationalisering i dårligt ledede virksomheder.

Jeg mener altså, at det er risikabelt at forøge det offentliges medlemskab af pengeinstitutternes bestyrelser på denne måde. Jeg synes egentlig, at en nærmere behandling af hele det problem burde afvente det lovforslag, som handelsministeren her har bebudet.

Overgaard Nielsen: Jeg tør ikke sige, om dette lovforslag er foreneligt med EF-medlemskab. Man kunne måske sige, at hvis det, som det blev sagt i fremsættelsestalen, ikke er det, kunne man have ventet til efter 2. oktober med at fremsætte det og så hver efter sin indstilling have håbet på afgørelsen til den tid.

Tanken i lovforslaget om statsrepræsentation i pengeinstitutternes ledelse kan det radikale venstre principielt tilslutte sig. Men da det er et rammeforslag, er det vel også naturligt, at det er så løst, at der må en hel del drøftelse i udvalget til for at finde ud af, hvordan de problemer, der rejses her, skal løses. Der er nok noget om, at lønmodtagerne også burde være med i pengeinstitutternes ledelser, måske ikke så meget som ansatte, men som repræsentanter for lønmodtagerne, der gennem deres lønkonti jo i allerhøjeste grad har penge i pengeinstitutterne. Men spørgsmålet er, om man tænker sig ledelsesrepræsentanter i hvert enkelt pengeinstitut — så kan det jo godt blive til nogle tusinde, som jeg tror hr. Nyboe Andersen nævnte — og bliver de bare gidsler uden indflydelse? De skal jo efter lovforslaget udgøre mindretallet i de pågældende organer. Hvilken bemyndigelse får de?

Der er altså en masse uafklarede spørgsmål, og jeg er glad for, at handelsministeren har bebudet et initiativ på dette område. Der tiltrænges nok en bredere sammensætning, fordi de enkelte pengeinstitutter også

lokalt har megen indflydelse, men som sagt tror jeg nok, meget skal afklares i udvalget.

Der er dog én ting, jeg godt kunne tænke mig at få afklaret allerede nu, for det har vakt min nysgerrighed. Hvad er den matematiske formel for det, lovforslaget kalder „den mindre halvdel“ af bestyrelsens medlemmer?

Ordføreren for forslagsstillerne (Poul Dam): Jeg vil gerne takke ministeren og ordførerne for socialdemokratiet og det radikale venstre for en vis venlighed, en vis principiel tilslutning til i hvert fald hovedtanken i lovforslaget. Nu er det jo sådan, at dette forslag faktisk fremtræder som et sekundært forslag. Det er det lovforslag, der kommer til behandling under næste punkt på dagsordenen, som er hovedsagen, spørgsmålet om kapitalstyringen, spørgsmålet om det offentlige og samfundsmagtens indseende med kapitalforsyningen her i landet. Alle disse spørgsmål har at gøre med, hvorledes vi udnytter vore ressourcer på den for samfundet mest gavnlige måde. Vi har altså ment, at det var nødvendigt i denne forbindelse at få præciseret, at dette ikke kan foregå på en forstandig måde, uden at der er statsrepræsentation i de pågældende pengeinstitutioners ledelse. Om det skal være på den måde, vi har foreslået, eller på en anden måde, er for mig ikke særlig væsentligt. Det afgørende er, at det offentlige er repræsenteret på en sådan måde, at det kommer til at øve afgørende indflydelse på den administration, der foregår i pengeinstitutterne, og på de beslutninger af betydning for samfundet og erhvervslivet, som træffes dér.

Det er ganske ejendommeligt, når man nu har hørt en række private lovforslag blive diskuteret her i salen igennem årene, at se, hvorledes kritikken føres frem: Hvis forslaget kun tager en enkelt sag op, får man at vide, at man burde have taget noget mere op. Hvis man prøver det mere ambitiøse at skrive en komplet lov, får man at vide, at sådan noget skal man holde sig fra, for det kan man virkelig ikke klare uden administrationens hjælp. Ligegyldigt hvad man gør, er det galt. Sådan er det nu engang her i tilværelsen, og det må man affinde sig med.

Det er klart, at et politisk parti af SFs størrelse ingen muligheder har for at skrive